

A Győri Ítéltábla a Dr. Bíró Péter osztályvezető által képviselt **felperesnek** a Gál és Társa Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes** ellen tartozás megfizetése iránti perében a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2011. február 9. napján kelt 4.P.20.039/2011/3.számú közbenső ítélete ellen az alperes részéről 4. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét helybenhagyja.

A közbenső ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletében megállapította, hogy a felperes 2009. január 1-től jogosult az alperestől igényelni az általa fenntartott, majd 2009. április 1-től a "A" Egyházmegyével kötött ellátási szerződés alapján működtetett otthont nyújtó ellátást és az utógondozói ellátást nyújtó rendszerben "**Helység**"1 területéről elhelyezett gyermekek, fiatakorúak, fiatal felnőttek után járó - állami hozzájárulással nem fedezett - szolgáltatás értékét. Az alperes kötelezettsége kiterjed a 2009. január 1. előtt már otthont nyújtó ellátásban és utógondozói ellátásban részesülők utáni térítési kötelezettségre is.

Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a peres felek között vita alakult ki azt illetően, hogy az 1997. évi XXXI. törvény (Gyvt.) 95.§. (1) bekezdését módosító 2002. évi IX. törvény 69.§-a, illetőleg a hatályba lépésről rendelkező 2005. évi CLIII. törvény 101.§.(2) bekezdése alapján 2009. január 1-ét követően az ezen időpontot megelőzően már ellátásban részesülő személyek után a felperesnek, vagy a "**Helység**"1 Megyei Jogú Város Önkormányzatának kell-e viselnie az ezzel kapcsolatban felmerülő, az önkormányzatokra háruló költségeket.

Rögzítette, hogy az otthont nyújtó és az utógondozói ellátást korábban a felperes biztosította "**Helység**"1 Megyei Jogú Város területén és ez a helyzet 2009. január 1. után sem változott. A felperesi jogelőd feladatai ellátása érdekében 2009. április 1-vel a "A" Egyházmegyével ellátási szerződést kötött. A peres felek egyező előadása alapján bizonyítottnak találta, hogy 2009. január 1-től 2009. március 31-ig a felperesi jogelőd a saját maga által fenntartott intézményekben, illetve rendszerben biztosította "**Helység**"1 területéről már korábban beutalt, illetve 2009. január 1-je után beutalt gyermekek otthont nyújtó és utógondozói ellátását és nem tagadta meg azt követően sem a "**Helység**"1 területéről beutaltak ellátását, hogy a "A" Egyházmegyével az ellátás biztosításáról megállapodást kötött.

A Gyvt.95.§.(1) bekezdését módosító 2002. évi IX. törvény 69.§-át, valamint a jogszabály módosítás hatálybalépéséről rendelkező 2005. évi CLIII. törvény 101.§.(2) bekezdését a törvényszék akként értékelte, hogy 2009. január 1. napjától az alperes kötelezettségévé vált a megyei jogú város területén lévők részére otthont nyújtó ellátás és utógondozói ellátás biztosítása. Kifejtette, hogy a 2002. évi IX. törvény 106.§.(1) bekezdése - mely szerint a módosult rendelkezéseket a törvény hatálybalépése után indult ügyekben kell alkalmazni - nem vonatkoztatható a Gyvt.95.§-ában írt ellátásra, mert ügyek alatt államigazgatási ügyeket, illetve - a KET hatálybalépése után - közigazgatási ügyeket kell érteni, vagyis olyan eljárásokat, melyek során első- és másodfokú határozatok születhetnek. Hangsúlyozta, hogy a már ellátási rendszerben lévőkre nem születnek első- és másodfokú határozatok, amennyiben pedig kivételesen mégis, azok nem az ellátás biztosításával kapcsolatosak. Az elsőfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla Pf.21.722/2009/2. számú határozatára utalva kifejtette, hogyha a jogalkotó szándéka az lett volna - amint arra az alperes hivatkozott - hogy csak 2009. január 1. napja után beutaltak vonatkozásában állapítsa meg a megyei jogú város önkormányzatának ellátási kötelezettségét, arról kifejezetten a törvény átmeneti rendelkezéseiben rendelkeznie kellett volna.

Az elsőfokú bíróság nem fogadta el az alperesnek azt a védekezését sem, hogy az ellátáshoz a szükséges pénzügyi feltételeket az Országgyűlés nem biztosította. Hangsúlyozta, hogy a 2008. évi CII. törvény 3. számú melléklete szerinti normatív hozzájárulásokat az alperes is igénybe vehette volna, ha saját maga által fenntartott intézményekben biztosítaná az otthont nyújtó ellátást és az utógondozói ellátást. Rámutatott, hogy a 2002. évi IX. törvény 69. §-a az ellátási feladatokat osztotta meg az érintett önkormányzatok között, amely érintette ugyan a felperes és az alperes helyzetét, de az ellátás kérdésében nem hozott átmeneti rendelkezést.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását, másodlagosan hatályon kívül helyezését kérte. Fenntartotta azt az álláspontját, mely szerint a 2009. január 1. után indult eljárásokban hozott határozatok alapján ellátásban részesülők után áll fenn csak fizetési kötelezettsége a felperes felé.

Rámutatott, hogy az otthont nyújtó ellátás és utógondozói ellátás nyújtására közigazgatási hatósági határozat alapján kerül sor, ezt pedig szükségképpen megelőzi a szakellátások igénybevételével kapcsolatos közigazgatási hatósági eljárás. Ebből következően pedig a Gyvt. módosított 95.§-ára is vonatkoznak a 2002. évi IX. törvény 106.§. (1) bekezdésében foglalt rendelkezések. Ellenkező esetben a Gyvt-t módosító jogszabálynak kifejezetten rendelkeznie kellett volna arról, hogy a 2009. január 1-ét megelőzően az otthont nyújtó ellátásban és utógondozói ellátásban részesülő személyek átvétele miként, milyen formában történik meg az alperes részéről. Kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság közbenső ítéletéből az következik, hogy a 2009. január 1. előtt már lezárult, illetőleg a 2009. január 1-én vagy ezt követően indult ügyekben az alperes köteles biztosítani az ellátást, míg a 2009. január 1-én folyamatban lévő ügyekben a szakellátás biztosítása a felperest terhelné. Ez a jogalkotói szándék pedig nem olvasható ki a 2002. évi IX. törvény 106.§.(1) bekezdéséből, illetőleg 69.§-ából.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú közbenső ítélet helybenhagyását kérte.

A másodfokú eljárásban a Győri Ítéltábla Pf.V.20.147/2011/4. számú, 2012. április 18. napján jogerőre emelkedett végzésében megállapította, hogy a felperes jogutóda a "C" Megyei Intézményfenntartó Központ.

A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos:

Az elsőfokú bíróság a szükséges és egyben elégséges körben a bizonyítási eljárást lefolytatva a bizonyítékokat egyenként és összességükben okszerűen, helyesen, a Pp.206.§.(1) bekezdésének megfelelően mérlegelve helyes tényállást állapított meg és abból helytálló jogi következtetésre jutott. Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.254.§.(3) bekezdése alapján annak helyes indokaira figyelemmel hagyta helyben.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az ítéltábla az alábbiakra mutat rá:

Az ítéltábla teljes körűen osztja az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában foglaltakat azt illetően, hogy a 2002. évi IX. törvény 106. §.(1) bekezdése nem vonatkoztatható a Gyvt. 95.§-ára, mert az ellátás biztosítása nem tekinthető államigazgatási-közigazgatási ügynek. Az alperes fellebbezésében tévesen hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság közbenső ítéletéből az következik, hogy a 2009. január 1. előtt már lezárult, illetőleg az ezt követően indult ügyekben a per tárgyát képező ellátások biztosítása az alperes, a 2009. január 1-én folyamatban levő ügyekben pedig a felperes feladata. Az ellátás tényleges nyújtása - amelyre úgy is sor kerülhet, hogy azt nem közvetlenül az arra köteles önkormányzat, intézményfenntartó központ biztosítja a Gyvt.96.§-a alapján - nem azonosítható az ellátás alapjául szolgáló határozatot megelőző közigazgatási eljárással.

Egyetért az ítéltábla azzal is, hogy a jogszabály módosítás az ellátási feladatokat megváltoztatta, megosztotta, ez azonban a gyermekvédelmi szakellátásban részesítettek személyi körét nem érintette. Helytállóan utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy a 2008. évi CII. törvény 3. számú melléklete alapján az alperes nem volt elzárva attól, hogy a saját maga által fenntartott intézményekben biztosított otthont nyújtó ellátás és utógondozói ellátás kapcsán a törvény szerinti normatív hozzájárulásokat igényelje. A 2001. évi CLIII. törvény 101. §.(2) bekezdése a 2002. évi IX. törvény 69.§-ával módosított rendelkezések hatálybalépését 2009. január 1. napjára módosította, ez azonban azt is jelentette, hogy az alperesnek 2002. évtől számítania kellett arra, hogy a jogszabály módosulásának hatálybalépését követően az otthont nyújtó ellátást és az utógondozói ellátást neki kell biztosítania, így nem volt elzárva attól, hogy e feladatai ellátására saját intézményrendszert alakítson ki.

A 2002. évi IX. törvény 106.§.(1) bekezdése a módosult jogszabályi rendelkezést illetően nem tartalmaz rendelkezést azzal kapcsolatban, hogy a folyamatban lévő ellátást mely önkormányzatnak, szervnek kell biztosítania. A jogszabály módosítás azonban nem érintette a Gyvt.94.§.(5) bekezdését.

Ebből következően 2009. január 1. napjától kezdődően - függetlenül attól, hogy a megyei jogú város területéről származó gyermek 2009. január 1. napját megelőzően részesült-e már ellátásban, vagy erre csak 2009. január 1. napját követően került sor - az alperes maga köteles az otthont nyújtó ellátás és az utógondozói ellátás biztosítására. A Gyvt. módosult 95.§. (1) és (2) bekezdéseiből az következik, hogy az otthont nyújtó ellátás körébe, valamint az utógondozói ellátás körébe tartozó feladatok ellátására 2009. január 1. napját követően a megyei jogú városi önkormányzat köteles, míg a gyermekvédelmi szakszolgáltatás továbbra is a megyei önkormányzat - a 2011. évi CLIV. törvény 2.§.(4) bekezdése és 51.§-a alapján 2012. január 1-től a megyei fenntartó - valamint a **"D"** Önkormányzat feladata.

Győr, 2012. évi szeptember 13. napján

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Szalay Róbert sk.
előadó bíró

Dr. Vass Mária sk.
bíró